



Piilossa

Täytän kesällä 14.

Olen saanut paniikkikohtauksia, viiltänyt itseäni ja satuttanut itseäni muilla tavoilla, ollut syömättä ja ajatellut kuolemaa.

Koko seiskaluokka on ollut jonkin asteen "outoutta ja sekavuutta" mun osalta, kun en osaa kuulua joukkoon. Ihan ensimmäiseksi silloin syksyllä ystäväystyyn mun luokkalaisiin ihan hyvin ja sainkin pari uutta hyvää kaverii niiden muutaman lisäksi, jotka oli samalla luokalla alakoulus.

Alakoulussa olin se outolintu, joka puhu aina jotai outoo ja joka jätettiin vain pois, ihan kuin olisin ollut unohdettuna jossain piilossa.

Ajattelin syksyllä, että olen normien mukainen heterotyttö, miten olin itselleni uskotellut alakoulun ajan, koska silloin luokassa oli käsityksenä erilaisuus=syrjinnän kohde. Aloin pikkuhiljaa tajuamaan, etten ole normaali "tyttö", vaan oikeastaan joku määrittelemätön, neutri. Ja se ahdisti. Sain paniikkikohtauksen koulussa stressistä ja makasin käytävällä samaan aikaan itkien ja nauraen, niinkuin horkassa tärysten enkä saanu happea.

Sit satuin ihastumaan tähän yhteen uuteen kaveriin, joka oli aika samanlainen kuin minä: määrittelemätön sukupuoli, ystävällinen ja huolehtivainen eikä pidä ihmisiä "vääränlaisina". Aloin vaan ihastumaan syvemmin, ja lopulta joskus joulukuussa laitoin ryhmächattiin viestin et "ei hitto mä sekoon kaikesta varsinki siitä tosi ihanasta ja hyvännäkösestä tyypistä, joka ei varmaa tiiä et tykkään siit". No sit hän arvasi, että tykkään hänestä ja hänkin tykkäsi musta ja aloimme seurustelemaan.

Koko ton 7-luokan syksyn ajan mulla oli tosi huono fiilis vähän kaikesta, kokeilin viiltelyä ja lopetin koulussa syömisen ja laihdunki nopeasti syksyn aikana n. 5 kg. Välillä yritin lähteä bussipysäkiltä koulun jälkeen kävelemään koskelle, mutta aina tämä mun tuleva seurustelukumppani piti musta kiinni ja yritti parhaansa rauhoittaa mua. Olen tuhannesti kiitollinen että hän kuunteli mua ja piti mut turvassa kun sain pari kertaa koulussa paniikkikohtauksen ja muutenkin, hän istui bussissa käytävän puolella, etten voisi jäädä liian aikaisin bussista ja varmisti viestillä, että olin kotona turvallisesti.

Kuitenkin, mua ahdisti ruoka tosi paljon, joten olen ollut koko kevätlukukauden syömättä kouluruokaa, aina keksinyt jonkun tekosyy. Tällä hetkellä olen 8 kg laihempi kuin syksyllä. Lopetin viiltelyn koska se satutti kumppaniani jolla oli myös viiltelytaustaa ja ahdistusta.

Valitin tosi usein meidän suhteessa, että mulla on huono olla ja jos voisin vaan nukkua ja olla ilman

aikatauluja. Lopulta me erottiin huhtikuussa, kun häntä alkoi taas ahdistamaan pitkästä ajasta. Eron myötä meidän piti pysyä ystävinä, mutta hän ei ole puhunut mulle enää mitään. Hänellä on muita kavereita, ja osa niistä minun kavereistani, jotka minun kauttani tutustuivat tähän kumppaniini ovat jättäneet minut yksin.

Nykyään puhun varoen näille "ex-kavereille" ja ex-kumppanille, koska minua pelottaa heidän suhtautumisensa minua kohtaan.

Mun elämä on todella yksinäistä, päässä pyörii ulkonäköpaineet ja elän kaikilta kuin piilossa.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/piilossa>